

Αθωνική

ΙC | ΧC
NI | ΚΑ

ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2015 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 232

www.athoniki-politeia.gr

Πολιτεία

καί ὁ ΧΡΙΣΤΟΣ εἶναι στόν ΣΤΑΥΡΟ

Εἶναι βράδυ τῆς Μεγάλης Πέμπτης καί ὁ Χριστός βρίσκεται μπροστά μας, πάνω στόν Σταυρό. Κι ἐμεῖς διακατεχόμαστε ἀπό μιά ἀγωνία. Ἄλλοι στήν ἀρχή, ἄλλοι στήν μέση, ἄλλοι στήν ὄσφι τῶν βίου, φοβισμένοι ἀπό τόν θάνατο, τίς ἀρρώστιες, πνιγμένοι στά συναισθηματικά μας, στά ἐπαγγελματικά μας, στίς οικονομικές μας δυσκολίες.

Καί ὁ Χριστός εἶναι στόν Σταυρό καί μᾶς περιμένει νά συμπορευτοῦμε στήν Ἀνάσταση, μά ἐμεῖς εἴμαστε φοβισμένοι γιά τό αὔριο, πνιγμένοι στίς μέριμνες, τρομαγμένοι γιά τό τί θά μπορούσε νά συμβῆ.

Καί ὁ Χριστός εἶναι στόν Σταυρό. Καί δέν μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος ν' ἀντέξῃ ὅλη αὐτή τήν κατῆφεια, τήν στενοχώρια καί τήν μοναξιά, πού βασιλεύει ὄχι μόνο στίς μεγαλουπόλεις, ἀλλά δυστυχῶς τώρα πιά παντοῦ.

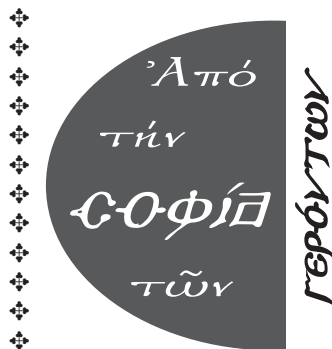
Καί ὁ Χριστός εἶναι στόν Σταυρό. Καί πολλοί ἀπό ἐμᾶς, παρ' ὅτι τόν προσκυνοῦμε, στήν οὐσία τόν ἀφήνουμε ἐκεῖ, σταυρωμένο, ἀδιαφοροῦμε γιά τόν Λόγο Του καί γιά τό παράδειγμά Του, σάν νά μὴν θέλομε νά ἀναστηθοῦμε. Γιατί συνηθίσαμε μιά θρησκεία τυπική, καταφύγιο γιά τίς δύσκολες στιγμές μόνο. Πολλές φορές, θρησκεία τῶν φανατισμένων καί τῶν μισαλλόδοξων.

Καί ὁ Χριστός εἶναι στόν Σταυρό καί μᾶς περιμένει. Καί ξεχάσαμε τό Εὐαγγέλιό Του. Τό ἀφήσαμε στήν ἄκρη, πέσαμε μέ τά μούτρα σέ ἄλλα. "Μερμινῶμεν καί τυρβαζόμεθα περί πολλά", ὅπως μᾶς τόνισε Ἐκεῖνος, μιλώντας στήν Μάρθα, γιατί τό πραγματικά χρήσιμο καί ἀναγκαῖο, τόν Λόγο, τόν ἀφήσαμε στήν ἄκρη. Νομίσαμε ὅτι αὐτά εἶναι γιά λίγους ἢ ὅτι εἶναι μῦθος, καί ψάχνουμε φιλοσοφίες καί θρησκείες ἀπό χῶρες μακρινές.

Καί ὁ Χριστός εἶναι στόν Σταυρό καί περιμένει. Ὁ Χριστός πού ἤρθε γιά νά σώσῃ τόν κόσμο καί ὄχι νά τόν κρίνῃ. Ὁ Χριστός, πού θέλει νά καλέσῃ στήν σωτηρία καί τόν τελευταῖο ἁμαρτωλό. Ὁ Χριστός, πού ἀγάπησε τούς μαθητές Του τόσο πολύ, πού τούς ἔλεγε φίλους Του. Καί τό ἴδιο ἀγαπᾷ κι ἐμᾶς. Ὁ Χριστός πού εἶπε λόγια, πού ποτέ δέν ξεπεράστηκαν.

Ὁ ἄνθρωπινος πολιτισμός δέν μπόρεσε νά παραγάγῃ λόγο σπουδαιότερο ἀπό αὐτόν. Τόν λόγο τῆς ἀγάπης. Λέμε γιά τούς φιλοσόφους, ἀρχαίους καί σημερινούς. Καί εἶναι καλοί καί σπουδαῖοι. Κι ὠραῖα καί σημαντικά πράγματα εἶπαν. Ἀλλά ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ στοχεύει στήν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου καί ἀποκαλύπτει ὅλη τήν Ἀλήθεια. Φτάνει νά θελήσουμε αὐτή τήν Ἀποκάλυψι νά τήν ἀνακαλύψουμε στήν δική μας ζωή, νά μπορέσουμε τόν Λόγο Του νά τόν κατανοήσουμε καί νά τόν κάνουμε πρᾶξι.

Καί ὁ Χριστός παραμένει στόν Σταυρό καί μᾶς περιμένει. Κι ἂν μερικοί κλαῖνε τήν Μεγάλη Ἑβδομάδα γιά τόν "Χριστούλη" πού πέθανε, ἐμεῖς θά πούμε: Δέν ὑπῆρξε κανένας "Χριστούλης" πού πέθανε. Ὑπάρχει ὁ Χριστός πού ἀναστήθηκε. Ὁ σαρκωθείς Θεός ἔγινε Ἰησοῦς Χριστός, δηλαδή κεχρισμένος, καί μᾶς ἔδειξε μέ τό παράδειγμά Του, παίρνοντας τήν ἀνθρώπινη φύσι, πῶς μπορεῖ νά εἶναι ὁ ἄνθρωπος. Νά ζῆ σέ τοῦτω ἐδῶ τόν κόσμο τόν μικρό, καί νά εἶναι λαμπρός, φωτεινός.

✘ Νά ἔχετε προσοχή, ὑπομονή καί ἐν τῇ ἀπομονώσει νά βλέπετε καί νά ἐξετάζετε τόν ἑαυτό σας.

✘ Σᾶς δίδω μίαν συμβουλή: ποτέ μὴ δέχεσθε πρόσωπα μέ κωδωνοκρουσίες, μέ ἐπαίνους καί θαυμασμούς. Νά τά δέχεσθε μέ ἀγάπη μετρημένη. Ποτέ μὴ παίρνετε πρόσωπα μέ τήν σκέψι τῆς μονιμότητος, ἄνευ δοκιμῆς.

✘ Ὁ ἄνθρωπος, πού ἔχει ἐγωισμό, δέν ἐλκύει κανένα. Καί ἂν ἐλκύσῃ κάποιον, γρήγορα ὁ ἄλλος θά ἀπομακρυνθῆ.

† **Γέρων Ἀμφιλόχιος Μακρῆς**

✘ Γιατί στά αὐτοκίνητα ἔχουν βάλει ρόδες ἀπό ἐλαστικό; Γιά νά ὑποχωροῦν, νά βουλιάζουν λίγο σέ κάθε μικρή πέτρα ἢ λακούβα τοῦ δρόμου καί ἔτσι νά ξεπερνοῦν τά ἐμπόδια. Ἄν οἱ ρόδες ἦταν συμπαγεῖς καί "ἀνένδοτες", τό αὐτοκίνητο δέν θά μπορούσε νά προχωρήσῃ. Θά διαλυόταν λόγω τῶν κραδασμῶν ἀπό τίς ἀνωμαλίες τοῦ ἐδάφους. Τό ἴδιο συμβαίνει καί μέ τήν ὑποχωρητικότητα μέσα στίς οἰκογένειες: Μέ αὐτήν παρακάμπτονται πολλά προβλήματα καί ἐξασφαλίζεται συνεχῆς πνευματική πρόοδος.

† **Γέρων Ἐπιφάνιος**

✘ Εἶθε νά δώσῃ ὁ Θεός σέ ὅλους σας τό πνεῦμα τῆς μετανοίας. Κλαῖτε γιά τά λάθη σας, κλαῖτε γιά νά μὴν "ξηρανθῆ" ἡ καρδιά σας.

✘ Εἶναι λανθασμένο νά ἀναμένουμε τήν τελειότητα ἑνός προσώπου. Πρωτίστως, γιατί ἐμεῖς οἱ ἴδιοι δέν ἔχουμε ὀρθή ἰδέα τί ἀκριβῶς εἶναι ἡ τελειότητα. Κι ὕστερα, γιατί ἡ τελειότητα εἶναι ἡ κατάσταση τῆς πληθους ἐξομοιώσεως μέ τόν Θεό.

† **Γέρων Σωφρόνιος**

✘ Οἱ γονεῖς πρέπει νά ἀγαποῦν τά παιδιά τους ὡς παιδιά τους καί ὄχι σάν εἰδωλά τους. Ὅχι δηλαδή ὅπως θά ἠθελαν νά εἶναι, ἀλλά ὅπως πραγματικά εἶναι.

✘ Μὴ λυπᾶσαι γιά ὅσα ὑποφέρεις χάριν τοῦ Χριστοῦ. Ὅ,τι χάσεις σ' αὐτόν τόν κόσμο γιά τήν ἀγάπη Του, θά τό ἀπολαύσῃς αἰώνια στήν ἄλλη ζωή.

✘ Πιστεύω στόν Θεό σημαίνει ἐγώ νά κάνω ὑπακοή στόν Θεό, ἐκπληρώνοντας τό δικό Του θέλημα. Ὑπακοή πρέπει νά κάνω, εἴτε αὐτό μοῦ φαίνεται εὐχάριστο, εἴτε ὄχι.

† **Γέρων Γερμανός Σταυροβουινιώτης**

ι νεοφανείς Όσοιμάρτυρες Άγιοι Ραφαήλ, Νικόλαος και Ειρήνη μαρτύρησαν από τους Τούρκους στις 9 Άπριλίου 1463, στόν λόφο τών Καρυών τής Μυτιλήνης, όπου βρισκόταν τό Μοναστήρι τους.

Ό Άγιος Ραφαήλ καταγόταν από τήν Ίθάκη και τό κατά κόσμον όνομά του ήταν Γεώργιος Λασκαριδής. Οί γονείς του, άνθρωποι εύσεβεις, του έδωσαν χριστιανική άνατροφή και μεγάλη μόρφωση. Σέ πολύ νεαρή ηλικία υπηρέτησε ως άξιωματικός, κατόπιν έγινε μοναχός και μετά κληρικός, παίρνοντας τό όνομα Ραφαήλ. Υπηρέτησε ως έφημέριος και ιεροκήρυκας στόν ναό του Άγιου Δημητρίου του Λουμπαρδιάρη, στήν Ακρόπολι, και έπειτα έγινε Αρχιμανδρίτης και Αρχιερέας στό Οικουμενικό Πατριαρχείο. Λόγω τής τεραστίας μορφώσεώς του και τής μεγάλης του δραστηριότητας, τό Πατριαρχείο τόν έστειλε σέ άποστολή στήν Γαλλία, στήν πόλι Μαρλαί, όπου γνώρισε τόν νεαρό σπουδαστή Νικόλαο, πού καταγόταν από τήν Θεσσαλονίκη. Ήταν πλουσιόπαιδο και οί γονείς του τόν είχαν στείλει

νά σπουδάσει σέ γαλλικό Πανεπιστήμιο. Συγκινημένος από τά λόγια και τίς συζητήσεις του μέ τόν Αρχιμανδρίτη Ραφαήλ, ό Νικόλαος έγκατέλειψε τήν κοσμική ζωή και γύρισε στήν Ελλάδα, όπου άσπασθηκε τό μοναχικό σχήμα. Άργότερα χειροτονήθηκε διάκονος και έγινε πιστός και άφοσιωμένος συνεργάτης του Ραφαήλ. Από τότε δέν χωρίστηκαν ποτέ.

Όταν έγινε ή άλωση τής Κωνσταντινουπόλεως, τό 1453, εύρίσκοντο στήν Θράκη. Έφυγαν από τό λιμάνι τής Άλεξανδρουπόλεως και πήγαν στήν Λέσβο, πού ήταν ελεύθερη τήν εποχή εκείνη. Άμέσως ζήτησαν πληροφορίες, πού υπάρχει κάποιο ήσυχαστήριο για νά μονάσουν, και τούς υπέδειξαν τήν Ίερά Μονή τών Γενεθλίων τής Θεοτόκου, πού βρισκόταν στόν Λόφο τών Καρυών, πάνω από τήν Λουτρόπολι τής Θερμής, 14 χλμ. από τήν Μυτιλήνη. Εκεί μόναζε ένας μόνο καλόγερος, ό Ρουβήμ, και σχηματίσθηκε μιά μικρή αδελφότητα μέ Ήγούμενο τόν Άγιο Ραφαήλ. Έζησαν μαζί, μέ ειρήνη και όμόνοια, έννέα χρόνια. Τό 1462 ό Μωάμεθ κατέλαβε τήν Μυτιλήνη, παρ' όλη τήν σθεναρή αντίστασι τών κατοίκων της. Τό 1463, τήν Μεγάλη Έβδομάδα, συνέπεσε νά γίνη ένα κίνημα στήν Θερμή, και οί Χριστιανοί ανέβηκαν νά κρυφθούν στις Καρυές, φοβούμενοι τήν όργη τών Τούρκων. Άνέβηκαν δέ στό Μοναστήρι και ό δάσκαλος Θεόδωρος μέ τόν προεστό Βασίλειο και τήν οικογένειά του. Ό Άγιος Ραφαήλ λειτούργησε για τελευταία φορά τήν Μεγάλη Πέμπτη. Τήν Μεγάλη Παρασκευή ανέβηκαν στό Μοναστήρι Τούρκοι και συνέλαβαν τόν Ήγούμενο Ραφαήλ, τόν διάκονο Νικόλαο, τήν οικογένεια του προεστού και τόν δάσκαλο. Άρχισαν νά τούς βασανίζουν για νά όμολογήσουν πού ήταν κρυμμένοι οί άλλοι Χριστιανοί. Τήν 12χρονη κόρη του προεστού, τήν Ειρήνη, τήν έβαλαν μέσα σ' ένα πιθάρι και τήν έκαψαν μπροστά στα μάτια τών γονιών της, πού τούς είχαν δεμένους σ' ένα δένδρο. Μετά κατακρεούργησαν άπάνθρωπα τόν δάσκαλο Θεόδωρο και τούς γονείς τής Ειρήνης. Τόν Άγιο Ραφαήλ τόν έσυραν μέ βία από τά μαλλιά, τόν χτύπησαν μέ αγριότητα, τόν κέντησαν μέ τίς λόγχες τους και, τέλος, τόν κρέμασαν άναποδα σέ μιά

καρυδιά και τόν πριόνισαν από τό στόμα, αποκόβοντας τήν σιαγόνα του.

Τόν Άγιο Νικόλαο τόν είχαν δέσει σ' ένα δένδρο και άρχισαν νά τόν κεντούν μέ τίς λόγχες. Βλέποντας ό Νικόλαος νά πριονίζουν άπέναντί του τόν αγαπημένο του Ήγούμενο, έπαθε συγκοπή. Ήταν 9 Άπριλίου 1463, Τρίτη του Πάσχα. Οί Τούρκοι έβαλαν κατόπιν φωτιά στό Μοναστήρι και έφυγαν.

Τήν άλλη νύχτα μερικές εύσεβεις Χριστιανές, μαζί μέ τόν επιστάτη τής Μονής και έναν ιερέα, έθαψαν κρυφά τούς Μάρτυρες. Τόν μέν Ήγούμενο Ραφαήλ μέσα στα έρείπια τής καμμένης εκκλησίας, τούς δέ άλλους στό προαύλιο.

Τά ιερά λείψανα βρέθηκαν μέ θαυμαστό τρόπο. Τόν Ίούνιο

του 1959 εργάτες βρήκαν έναν τάφο πού είχε μέσα έναν ανθρώπινο σκελετό πού εύωδίαζε, αλλά έλειπε ή κάτω σιαγόνα. Τά χέρια ήταν σταυρωμένα στό

στήθος. Οί εργάτες ειδοποίησαν άμέσως τόν έφημέριο του χωριού, τήν Μητρόπολι και τόν αρχαιολόγο Χαριτωνίδη. Από τήν ήμερα εκείνη άρχισαν νά συμβαίνουν ύπερφυσικά πράγματα. Ό επικεφαλής τών εργατών Δούκας Τσολάκης μάζεψε τά όστά

και τά τοποθέτησε πρόχειρα σ' ένα σακί. Προσπαθώντας όμως νά τό μετακινήσει, άρχισε ν' άκούη άνεξηγητους κρότους και μιά εύωδία έφθασε στήν μύτη του. Κάλεσαν τό ιερέα νά κάνη τρισάγιο, αλλά εκείνος δέν ήξερε ποιόν νά μνημονεύσει. Τήν ίδια νύχτα παρουσιά-

σθηκε ό Άγιος στόν ιερέα και είπε πώς όνομάζεται Ραφαήλ. Παρουσιάσθηκε και σέ άλλους, εύσεβεις και άσεβεις άκόμα, πότε ως ιερωμένος μέ άμφια άνωτέρου κληρικού και πότε ως άπλος μοναχός. Πολλά άτομα, χωρίς νά έχουν σχέσηι μεταξύ τους, έβλεπαν τήν

Ίδια νύκτα τό ίδιο όνειρο, τόν Άγιο, πού τούς έλεγε: *“Είμαι ό Όσοιμάρτυρας Ραφαήλ και τά όστά είναι δικά μου. Μαρτύρησα από τούς Τούρκους τήν Λαμπροτρίτη, στις 9 Άπριλίου 1463”*.

Τά όράματα συνεχίζονταν. Κάθε τι πού ύποδεικνυε ό Άγιος, ή σκαπάνη τό έφερνε στό φώς. Πώς νά μήν πιστέψουν, όταν έλεγε ό Άγιος ότι σ' αυτό τό σημείο είναι ό τάφος του Άγιου Νικολάου και ότι θά βρεθή ήμερα Δευτέρα πού θά βρέχη και, παρ' όλο πού ήταν καλοκαίρι, 13 Ίουνίου 1959, ξαφνικά συνένφιασε και άρχισε νά βρέχη; Ό Άγιος υπέδειξε ακριβώς τό σημείο όπου εύρίσκοντο τά άπανθρακωμένα λείψανα τής 12χρονης Άγίας Ειρήνης. Μέχρι και τό πού βρισκόταν ή κομμένη σιαγόνα του άποκάλυψε (κάτω από τό δένδρο πού τόν πριόνισαν), για νά τήν τοποθετήσουν μαζί μέ τά ύπόλοιπα λείψανά του. Ό Άγιος άποκάλυψε άκόμα ότι τούς θανάτωσαν οί Τούρκοι τήν νύχτα τής 9ης Άπριλίου 1463, ξημερώματα προς τήν Τρίτη, πού συνέπεσε νά είναι τότε Τρίτη τής Διακαινησίμου. Γι' αυτό και **ή μνήμη τών Αγίων Ραφαήλ, Νικολάου και Ειρήνης εορτάζεται κάθε χρόνο τήν Τρίτη τής Διακαινησίμου.**

Κατόπιν προτάσεως του Μητροπολίτου Μυτιλήνης, μετά τήν επαλήθευσι όλων αυτών τών όραμάτων, συγκροτήθηκε στόν τόπο του μαρτυρίου Ίερά Γυναικεία Κοινοβιακή Μονή. Επίσης τό Οικουμενικό Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως, στις 11 Σεπτεμβρίου 1970, ανακήρυξε Άγίους τόν Άγιο Ραφαήλ τόν Ήγούμενο, τόν Άγιο Νικόλαο τόν διάκονο, και τήν παρθενομάρτυρα Ειρήνη.

ΟΙ "ΑΓΙΟΙ ΡΑΦΑΗΛ,

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

ΕΙΡΗΝΗ

Η ΖΩΟΦΙΛΙΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ & Η ΑΓΙΟΦΙΛΙΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Ο ΟΣΙΟΣ ΔΑΥΪΔ,
ΘΝΑ ΚΑΤΑΦΥΓΙΟ ΓΙΑ ΤΑ ΖΩΑ

Ο Όσιος Δαυΐδ Γκαρεντζέλι, ό θαυματουργός, καταγόταν από τήν Συρία. Πνευματικός πατέρας και όδηγός του ήταν ό μεγάλος Όσιος Ίωάννης Ζενταζνέλι από τήν Άντιόχεια. Μέ τήν ώθησι του Άγίου Πνεύματος ό Όσιος Ίωάννης πήγε στην Γεωργία και εκεί παρώτρυνε τά πνευματικά του παιδιά νά προχωρήσουν στην βαθείά έρημο και ν' αφιερωθούν, ό καθένας μόνος του, σέ πνευματικούς αγώνες.

Ο Όσιος Δαυΐδ πήρε μαζί του έναν ύποτακτικό, τόν Λουκιανό. Μαζί κατοίκησαν σέ μία σπηλιά και ρίχθηκαν μέ ζήλο στην άσκησι, περιφρονώντας κάθε

γήινη απόλαυσι και κάθε σωματική ανάπαυσι. Έτρεφαν τίς ψυχές τους μέ ακατάπαυστη προσευχή και τά σώματά τους μέ ρίζες και αγριόχορτα.

Δέν πέρασαν όμως πολλές μέρες και όλα τά φυτά τής περιοχής ξεράθηκαν από τόν υπερβολικό καύσωνα. Ο Λουκιανός λιποψύχησε και άρχισε νά παραπονιέται.

- Τί θά κάνουμε, πάτερ; Πώς θά ζήσουμε; έλεγε μέ θλίψι.

- Γιατί απέλπίζεσαι, παιδί μου; του άπαντούσε ό Όσιος Δαυΐδ. Στα χορτάρια στηρίζεις τίς έλπίδες σου για τήν μάταιη έτουτή ζωή; Κάποιον άλλο τρόπο θά βρής ό Παντοδύναμος για νά μάς θρέψη.

Δέν πρόλαβε νά τελειώσει τά λόγια του και είδαν μπροστά στην είσοδο τής σπηλιάς τρία θηλυκά έλάφια μέ τά έλαφάκια τους.

- Άδελφέ Λουκιανέ, πάρε ένα δοχείο και πήγαινε ν' άρμέξης τά έλάφια, πρόσταξε ό Δαυΐδ τόν ύποτακτικό του.

Αυτός υπάκουσε. Όταν του έφερε τό γάλα, ό Δαυΐδ έκανε τό σημείο του Σταυρού και τό γάλα έγινε τυρί, πού οι δύο άσκητές έφαγαν δοξάζοντας τόν Θεό. Μετά άπ' αυτό τά έλάφια πήγαιναν κάθε μέρα, εκτός Τετάρτης και Παρασκευής, για νά θρέψουν μέ τό γάλα τους τούς δύο έρημίτες.

Μιά μέρα έφθασαν στην περιοχή κάποιιο άνθρωποι για νά κυνηγήσουν έλάφια και αγριοκάτσικα. Τρομαγμένα τά έλάφια, πού έτρεφαν τούς δύο άσκητές, έτρεξαν στην σπηλιά τους. Οι κυνηγοί τά άκολουθήσαν και σέ λίγο, άποσβολωμένοι από τήν εκπληξι, είδαν τόν Λουκιανό νά τά άρμέγη.

- Πώς γίνεται, Άγιε Πάτερ, και αυτά τά άγρια έλάφια νά στέκουν πιό ήσυχα και από πρόβατα τής στάνης δίπλα σου; ρώτησαν τόν Δαυΐδ πέφτοντας στα πόδια του.

- Γιατί άπορείτε μέ τά μεγαλεία του Θεού; Δέν ξέρετε ότι Έκείνος είναι πού ήμέρωσε τά λιοντάρια στα πόδια του Δανιήλ και διεφύλαξε τούς Τρεις Παΐδας εν καμίνω; Λοιπόν, τί είναι τό τόσο παράδοξο μ' αυτά έδώ τά έλάφια; Έσεΐς πηγαίνετε άλλοι νά κυνηγήσετε, γιατί αυτά έδώ τά έλάφια είναι σταλμένα από τόν Θεό, για τήν δική μας επιβίωσι.

Ο Όσιος Δαυΐδ έπισκεπτόταν κάθε μέρα τίς σπηλιές των βράχων, όπου και προσευχόταν θερμά. Μιά μέρα, ενών προσευχόταν, φάνηκε ένας κυνηγός. Τό γεράκι του «κατέβασε» μία πέρδικα και τό κυνηγημένο πουλί αναζήτησε προστασία στα πόδια του αναχωρητή. Τό γεράκι κούρνιασε κι αυτό εκεί κοντά και ό κυνηγός έσπευσε για νά πάρη τήν λεία του. Όταν όμως είδε τόν Όσιο νά προσεύχεται και τό γεράκι του μαζί μέ τήν πέρδικα νά στέκουν εκεί, έξεπλάγη.

- Ποιός είσαι; τόν ρώτησε.

- Εΐμαι ένας ένας ταπεινός δούλος του Θεού και ικετεύω για τό έλεός Του.

- Και ποιός σέ φροντίζει έδώ στην έρημιά; Ξαναρώτησε ό κυνηγός.

- Αυτός στόν οποιο πιστεύω, μεριμνά και θρέφει όλα τά πλάσματά Του. Άπομακρύνσου από τούτη τήν πέρδικα. Φύγε τώρα και πήγαινε άλλοι νά κυνηγήσης.

- Έγώ σχεδιάζω νά σκοτώσω κι έσένα, εΐπε εξαλλος ό βάρβαρος.

- Δέν μπορείς νά σκοτώσης ούτε έμένα, ούτε τήν πέρδικα, γιατί ό Θεός μου είναι μαζί μου και μέ προστατεύει, άπάντησε ό Όσιος.

Μόλις άπόσωσε τά λόγια του, ό βάρβαρος έσυρε τό σπαθί του νά τόν σκοτώση. Σήκωσε τό χέρι του και, πριν προλάβει νά τό κατεβάση, αυτό κοκκάλωσε. Τότε ό κυνηγός συνειδητοποίησε τί πήγε νά κάνη και, πέφτοντας στα πόδια του Όσιου, τόν παρακάλεσε νά τόν σώση.

Ο έλεήμων Δαυΐδ τόν λυπήθηκε, προσευχήθηκε στόν Θεό και τό χέρι του κυνηγοι έγινε πάλι καλά.

Σίμωνος Μοναχού

ΑΠΟ
ΤΟ

γεροντικό

ή ΑΜΑΡΤΙΑ τΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ

Ο μέγας άσκητής Όσιος Παμβώ δέν γνώριζε γράμματα και κάποτε θέλησε νά μάθη. Κάλεσε, λοιπόν, ένα δάσκαλο και συμφώνησαν νά τόν διδάξη.

Τά γράμματα τότε ήταν από τά Ίερά Γράμματα τής Άγίας Σοφίας, τής Σοφίας δηλαδή του Θεού. Τό πρώτο μάθημα ήταν από τόν Ψαλμό λή 1, πού λέει: "Εΐπα φυλάξω τάς όδούς μου του μή άμαρτάνειν με εν γλώσση μου".

Τήν άλλη ήμέρα ό Όσιος Παμβώ δέν πήγε στόν δάσκαλο, ούτε τήν επομένη, ούτε τήν μεθεπομένη... Πέρασε μία εβδομάδα και ό δάσκαλος πήγε νά βρής τόν Άγιο και του εΐπε:

- Μήπως μετάνοιωσες και δέν θέλεις νά μάθης γράμματα;

- Όχι, άπάντησε εκείνος, δέν μετάνοιωσα, αλλά περιμένα νά μάθω τό μάθημα πού μου έδωσες και στην πρᾶξι, και μετά νά προχωρήσουμε.

- Σέ περιμένω, εΐπε ό δάσκαλος και έφυγε.

Ο Όσιος Παμβώ έβαλε σκοπό νά μνή άμαρτάνη ή γλώσσα του, και έτσι πέρασε και ή άλλη εβδομάδα, και ή άλλη, πέρασε ένας μήνας και άλλος ένας και βγήκε ό χρόνος.

Ο δάσκαλος πήγε πάλι νά τόν ξαναβρής:

- Τί θά γίνη. Άκόμα δέν τό έμαθες αυτό τό μάθημα; Πέντε λέξεις είναι όλο κι όλο.

- Όχι δάσκαλε, δέν τό έμαθα, άπάντησε ό Άγιος. Από τότε αγωνίζομαι πολύ, μέ προσευχές και νηστείες, νά δαμάσω τήν γλώσσα μου και χαλινό δέν τής έβαλα άκόμη.

Πέρασαν πολλά χρόνια, χωρίς νά ξαναπάει στόν δάσκαλο ό Όσιος Παμβώ. Και, γέρων πλέον, έλεγε στους μαθητές του:

- Τέκνα μου, εν Κυρίω αγαπητά, τώρα μόλις και μετά βίας κατώρθωσα, μέ τήν βοήθεια του Θεού, νά μάθω τό μάθημα αυτό, τό "Εΐπα φυλάξω τάς όδούς μου του μή άμαρτάνειν με εν γλώσση μου" και εις τήν πρᾶξιν διό "Οσάκις έλάλησα, δέν μετενόησα".

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΗΣ

ΘΕΙΑΣ ΠΡΟΝΟΙΑΣ

Από την Καλύβη "Κοίμησι τῆς Θεοτόκου", στήν Σκήτη τῆς Ἁγίας Ἄννης, ὁ Μοναχός Θεόκτιστος εἶχε βαρειά ἄρρωστο τόν Γέροντά του Μακάριο.

Ο Γερο-Μακάριος καταγόταν ἀπό τήν Θεσσαλονίκη καί ἀπό τήν ὑπερβολική ἄσκησι εἶχε πάθει τρομερή ἐξάντλησι, γιατί δέν ἦταν προικισμένος μέ φυσική ἀντοχή.

Μιά Κυριακή, κατά τό σωτήριο ἐτος 750, ὁ Γερο-Μακάριος βρισκόταν στά πρόθυρα τοῦ θανάτου ἀπό τήν ἐξάντλησι, ἀλλά ἦταν καί Δικαῖος τῆς Σκήτης. Ὁ ὑποτακτικός του Θεόκτιστος, πού ἦταν παραδικαῖος καί εἶχε καί τήν γενική φροντίδα τοῦ Κυριακοῦ τῆς Σκήτης, μετά τήν Θεία Λειτουργία εἶχε μεγάλη στενοχώρια καί ἀγωνία τί φαγητό νά δώσῃ στόν Γεροντά του, ὥστε νά μπορέσῃ κάπως νά τονωθῇ καί ν' ἀναλάβῃ ἀπό τήν μεγάλη ἐξάντλησι πού εἶχε.

Μ' αὐτή τήν σκέψι, κατέβηκε στήν παραλία μήπως βρεῖ κάποιο ψάρι, ἀλλά ἡ θάλασσα ἦταν τόσο φουρτουνιασμένη, πού καμμία ψαρόβαρκα δέν φαινόταν, μά οὔτε καί στό πέλαγος περνοῦσε κάποια.

Τότε βαθεῖα συγκινημένος, μέ πίστι θερμή, γονάτισε κι ἔκανε προσευχή στόν Θεό, καί παρακαλοῦσε καί τήν Θεοπρομήτορα τοῦ Χριστοῦ καί μητέρα τῆς Παναγίας μας Ἁγία Ἄννα.

Δέν πρόλαβε καλά καλά νά τελειώσῃ τήν προσευχή του αὐτή ὁ πατήρ Θεόκτιστος καί βλέπει πάνω σ' ἀφρισμένα κύματα τῆς θάλασσας νά κολυμπᾷ ἕνα ἀρκετά μεγάλο ψάρι.

Αμέσως, μέ τήν φώτισι τοῦ Θεοῦ, ἔκανε τό σημεῖο τοῦ Σταυροῦ πρός τήν κατεύθυνσι πού βρισκόταν τό ψάρι, καί τό κύμα - ὡ τῶν θαυμασίων σου Χριστέ βασιλεῦ! - πέταξε τό ψάρι ἐξω ἀπό τό νερό καί τό ἔρριξε στήν ἄμμο τῆς παραλίας.

Γεμάτος χαρά ὁ Πατήρ Θεόκτιστος πῆρε τό ψάρι, τό πῆγε στό Κυριακό, ὅπου βρισκόταν κατάκοιτος ὁ Γέροντάς του, καί ἐφτιαξε φαγητό. Μιά φορά ἔφαγε ἀπό τό ψάρι ἐκεῖνο ὁ Γέροντας καί πῆρε τόση δύναμι, πού ἔγινε τελείως καλά.

Μέ τό ὑπόλοιπο ψάρι ὁ πατήρ Θεόκτιστος φιλοξένησε ὅσους βρέθηκαν στό Κυριακό τήν ἡμέρα ἐκείνη, Μοναχοῦς καί κοσμικούς, καί ὅλοι μαζί, ἀφοῦ ἔφαγαν καί χόρτασαν, δόξασαν τόν πανάγαθο Κύριο, τόν "θαυμαστόν ἐν τοῖς ἔργοις Του".

Στήν Μονή Ἰβήρων, κάποια χρονιά, ὅταν ἀκόμη ἦταν ιδιόρρυθμο (πρίν ἀπό τό 1990), ἐπειδή τελείωναν οἱ ἐλιές τοῦ Μοναστηριοῦ, οἱ Πατέρες ἀποφάσισαν νά μὴ δίνουν στοὺς ἐργάτες ἐλιές.

Τήν ἐπομένη ἡμέρα, ὅμως, ἦρθε ἕνα καΐκι μέ σαράντα δοχεῖα ἐλιές, καί ὁ καπετάνιος εἰδοποίησε τοὺς Μοναχοῦς νά πάνε νά τίς παραλάβουν. Ἐκεῖνοι, ἀφοῦ τίς ξεφόρτωσαν, θέλησαν νά καλέσουν στό Μοναστήρι καί νά εὐχαριστήσουν αὐτόν τόν ἄνθρωπο. Ἐκεῖνος, ὅμως, ἔφυγε ἀμέσως καί κανένας δέν ἔμαθε ποιός ἦταν καί ἀπό ποῦ ἔφερε τίς ἐλιές.

Οἱ Πατέρες, ὡστόσο, πίσω ἀπ' ὅλα αὐτά διέκριναν τήν πρόνοια τῆς θαυματουργοῦ Πορταίτισης, πού σ' ὅλο τό Ἅγιον Ὄρος, μά πιό πολύ σ' αὐτό τό Μοναστήρι, εἶναι τόσο αἰσθητὴ μέχρι σήμερα, μέ τὰ συνεχῆ θαύματα τῆς εἰκόνας καί τό κούνημα τῆς κανδήλας τῆς.

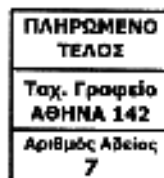
Αθωνική

www. athoniki-politeia.gr

πολιτεία

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τῆς ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΗΜΟΝΟΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ: Σίμων Μοναχός
ΕΚΔΟΤΗΣ & ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ἀστέριος Δ. Κόκκαλης-Θεολόγος
Υπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας
Κυρίλλου Λουκάρεως 6 114 71 ΑΘΗΝΑ - τηλ. 210-6447.903
ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 0.00 ~ κωδ. ταχ. 2777

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με